

ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΕΣ

ΤΟΥ ΡΑΙ' ΑΔΑΜ

Η ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΙΡΗΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μα μιά τόσο ωραία και πολυμής πολιτική πράξις δεν μπορούσε να ικανοποιήσει όλο τον κόσμο. Το στρατιωτικό κόμμα αισθανόταν ότι η λατρεία της Ειρήνης προς τις εικόνες, την οποία εκείνη δεν φρόνιζε πεινά ν' αποκρύπτει, το απειλούσε. Και τότε, ένα δημιούργημα της αυτοκρατείας, ο γέρο στρατηγός 'Ελπίδιος, ο κυβερνήτης της Σικελίας, έδωσε το σήμα της επανάστασης, επικρίνοντας τη Χριστουγεννιάτικη φιλετία που αναφέραμε παραπάνω.

Οι Σικελιοί τον επεδόκιμασαν, έρεθισμένοι από τους σπασιατικούς. Και τότε, κατόπιν υποδείξεως του 'Ελπίδιου, προέφεραν την άρχηγία της επανάστασης, στον εξόριστο Καίσαρα και τον Ιερέα Νικηφόρο.

Μά ο Νικηφόρος φοβήθηκε. "Ήξερε ότι ο λαός ήταν με την αυτοκρατεία κι' ότι χωρίς αυτόν δεν μπορούσε να γίνει τίποτα. Και τότε έσπευσε ο ίδιος να ειδοποιήσει την αυτοκρατεία.

"Η Ειρήνη έστειλε τότε το λογαγόν της φρουράς της Θεσσαλονίκης για ν' ανακοινώσει στον 'Ελπίδιο την ανάκλησή του. Μά ο γέρος έλειπε να τον θανατώσει ο επαναστατημένος όχλος κι' αναγκάστηκε να φύγει.

Κατά την επιστροφή του, η Ειρήνη διέταξε την σύλληψη των μελών της οικογενείας του 'Ελπίδιου, τα οποία έβρισκαν στις φυλακές ως όμηρους.

"Η ειδησις της επανάστασης προκάλεσε μερικές παραγές στα στρατιωτικά σώματα και όληρχε φόβος μήπως γενικευθεί το κακόν.

Ευτυχώς, τις ημέρες εκείνες, ο στρατηγός και αλλότρηξ 'Ιωάννης ένικησε τους Σαρακηνούς κι' η έπιτυχία του αυτή ένθουσιασε τόσο τα στρατεύματα και το λαόν, έστω που για την ώρα κάθε φόβος επεκτασώως του κινήματος εξέλιπε.

Συγχρόνως η Ειρήνη δεν άφησε να σβήση ο ένθουσιασμός αυτός χωρίς να τον εκμεταλλευθεί. Με τους αμύθητους θησαυρούς που είχαν μαζέψει οι εικονοκλάσται αυτοκράτορες, εξώπλισε ένα τεράστιο στόλο και τον έστειλε κατά των επαναστατών.

Αυτό ένθουσιασε ακόμα περισσότερο τα πλήθη, τα οποία έβλεπαν ότι, εν αντιθέσει προς τους προηγούμενους αυτοκράτορες, η Ειρήνη ήξερε να πολεμά και να νικά, χωρίς να αρπάξει για το σκοπό αυτό τα χρήματα του φτωχού λαού.

Ο επαναστατής στρατηγός 'Ελπίδιος δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί μπρός στις τόσες δυνάμεις που εξαπέλυσε έναντίον του η αυτοκρατεία. Κι' έγκαταλείποντας το στρατό του, αναγκάστηκε να καταφύγει στους έχθρους της πατρίδος του Σαρακηνούς, έλκείνους και τριασάλιους, παίρνοντας μαζί του μονάχα τον τίτλο του βασιλέως που του είχαν άπονείμει οι στασιαστές στασιάζοντες.

Οι άπιστοι Σαρακηνοί του αναγνώρισαν τον γίγιο αυτό και τον έτίμησαν αναλόγως. Μά κανείς ιστορικός δεν αναφέρει ποιά ήταν το τέλος του. Χωρίς άλλο, θα πέθανε τριασάλης στην έξορή, μηχανορραφώντας αδιάνοχα, μά και χωρίς αποτέλεσμα, για να πείσει αυτούς που τον φιλοξενούσαν να πολεμήσουν την πατρίδα του και να τον ανεβάσουν στο θρόνο της.

"Η Ειρήνη, μετά την καταστολή της στάσεως, σκέφτηκε λογικά κι' έκρινε ότι οι Σικελιοί είχαν τιμωρηθεί άοκατά με τον εξευτελισμό της καταστροφής που είχαν πάθει. Και γι' αυτό δεν ήλπιζε να τους επιβάλει καμιά άλλη τιμωρία.

Συγχρόνως, ο Σταυράκιος, άσπυ νίκης τους Σλαύους και τους έδιωξε όριστικά από την 'Ελλάδα και τη Θεσσαλία, εξαγαγίρισε στην πρωτεύουσα, όπου του έγινε θριαμβευτική υποδοχή. Τέτοιο θρίαμβο δεν είχαν ξαναδεί οι Βυζαντινοί από της εποχής του Βελισσαρίου. "Η ίδια η Ειρήνη θέλησε να τιμήσουν τόσο τον επίδεξιο ύπουργό της, ό όποιος είχε θριαμβέσει

κι' ως στρατηγός.

Με τό θρίαμβο αυτό έκλεισαν δύο χρόνια από τότε που η Ειρήνη κρατούσε στα χέρια της την έξουσία.

Οι άντιπαλοί της φαινόντουσαν έκμηδενισμένοι παντού, τόσο με τη δύναμη των όπλων της, όσο και με τα λαμπρά αποτελέσματα της πολιτικής της.

Έίνε πολύ δύσκολο να φανταστεί κανείς πόση ένεργητικότητα αναγκάστηκε να καταβάλει η γυναίκα αυτή για να έπιτυχη μέσα σε δύο χρόνια την αναδιοργάνωση της άπέραστης Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, για ν' αντισταστήσει την έξουσία των προκατόχων της, που τους συγκρατούσε έναντίον της έχθρότητος του λαού ή εβνοία του στρατού, με μιά έξουσία που τη συμπάθουσαν και η δυο αυτές δυνάμεις: "Ο λαός την αγαπούσε, γιατί, χάρις στη θαυμαστή πολιτική της οικονομία, είχε άρχισει να εύτυχη κι' ο στρατός, γιατί από τότε που κυβερνούσε έκείνη, μονάχα νίκες και θριάμβους είχε γνωρίσει.

Τό Βυζάντιο γνώριζε τώρα καινούργιες μέρες εύδαιμονίας, που δεν τις είχε γνωρίσει από την εποχή του 'Ιουστινιανού.

Παντού, η καλύτερία των άγρών άπασχολούσε τα χέρια των αίχμαλώτων. "Η δημοσία άσφάλεια άπλωνόταν στην ύπαιθρο, άπ' τους δρόμους της όπιας μετέφεροντο οι θησαυροί της 'Ανατολής στη Δύση.

Τέλος, η Ειρήνη άρραβώνισσε το γιό δοσικού και του Πεπίου, οι όποιοί είχαν στε-

Πορφυρογέννητο με την Ροτρούδη, την κόρη του Καρολουάγνου και άδελφή του Λουδοβίκου και του Πεκίου, οι όποιοί είχαν στερηθεί προφάτως βασιλείς της 'Ακουιτανίας και της 'Ιταλίας. "Η έπίσημη πρεσβεία που έστειλε για το σκοπό αυτό στον Καρολουάγνο, ξαναγύρισε με τη συγκράτηση τριών Φράγκων. "Οι τρεις δεν είχαν πετύχει ούτε ο Λέων ο 'Ισάυρος, ούτε ο Κωνσταντίνος ο Κοπρώνιος, παρ' όλα τα δασημάτια τους και τις ταπεινώσεις τους, η Ειρήνη με τη φημη της, όχι μόνο το πέτυχε, αλλά και η ποσά της θεωρήθηκε ως έκαρπική τιμητική.

Αυτό σήφικε σαν ένας μεγάλος θαύμας στους "Ελληνες, που άρχισαν κίόλας να τρέφουν τη μέλωση αυτοκρατείας στην όπια έδωσαν το όνομα "Ερ-

"Η Ειρήνη διάλεξε τότε έναν τον έστειλε στην πριγκίπισσα για να της διδάξει τη γλώσσας θείας των "Ελλήνων.

Αυτή τη σοφά κι' κών δεν έφευγε νόμο μιάς εικόνας για!

δ-

"Η πριγκίπισσα Ροτρούδη

"Αν μέχρι του γάιδει το γιό όταν ο αυτοκράτορας ενόχους τι,

"Όταν λοιπόν του πιασαν τον Φράγκων Κου-

τιλαμειομένη τη γενική του

"Ο Κωνσταντίνος, από την έπιδοχή, θάλλοντός του, σήφικε ελαφικά πολ-

λουση μνηστή του. Νόμιζε πως όμα τη πειά την συνδοιή των Φράγκων πολεμει τον κύμο όλόκληρο.

"Η Ειρήνη κατάλαβε τότε ότι πολύ γρήγορα τοβυαμία της κι' ότι θ' αναγκαζόταν να περι-

κωνίτη της ή σε κανένα μοναστήρι.

Γι' αυτό άποφάσισε ν' αναβάλει όσο μπορούσε το νόμο του γιού της, ο όποιος, στο κάτω-κάτω, ήταν

δώδεκα χρόνων.

('Ακολουθεί)